

de dolari pe lună. Îi spune că n-are rost să apeleze la o firmă de pază, care, deși i-ar lua ceva mai puțini bani (dar nu cu mult mai puțini), nu ar fi în nici un caz la fel de sigură. El se va ocupa de protecția totală a lui și a familiei. N-ar avea rost nici să-l reclame la poliție, așa cum X-ulescu încearcă să-i sugereze, pentru că n-ar avea nimic de câștigat. În cel mai pesimist scenariu X-ulescu ar reuși „să-l doveadăscă” și poliția l-ar băga pe el, Giovanni, la pușcărie. Dar prietenii săi ce păzesc? X-uleștii n-ar mai fi nici un minut liniștiți. Li s-ar putea întâmpla o mulțime de lucruri.

Până la urmă, Giovanni pleacă, lăsându-l pe X-ulescu cu teribila problemă pe cap. Și deocamdată nici măcar n-a ridicat banii. Nu apucă însă să se gândească prea mult ce e de făcut, că sună telefonul. E fosta lui soție, care dorește să-l vadă după 10 ani de despărțire. Îi vorbește seducător. X-ulescu decide să se întâlnească cu ea. Află că e incurcată într-o afacere falimentară din care e pe cale să-și piardă casa și orice sursă de venit. N-ar putea el cumva s-o ajute cu 50 de mii de dolari? Îi spune că e ultima ei speranță, altminteri nu-i rămâne decât să se sinucidă. Îi mărturisește, în cele din urmă, că a aflat de câștigul lui și că a apelat la el în cunoștință de cauză (plânsete și remușcări). X-ulescu o părăsește gânditor, fără să-i dea un răspuns clar. Nu știe ce să spună acasă despre asta, dar soția lui îl așteaptă cu o nouă problemă. Un văr mai îndepărtat de-al ei e bolnav, iar pentru a-i fi salvată viața e nevoie de o operație în străinătate

care costă aproape 100 de mii de dolari. Fiică-sa e însă convinsă că la mijloc e o înșelătorie: nevasta vărului e o mare escroacă; a fost de ajuns să afle de la doamna X-ulescu de câștigul la loto ca să născocască întreaga poveste. Dar dacă nu e născocire? Dacă vărul chiar va muri din cauza meschinăriei lui X-ulescu? Imposibil de aflat adevărul, mai ales că soția vărului lucrează la Ministerul Sănătății și poate măslui orice acte și analize. X-ulescu e din ce în ce mai deprimat. Face o criză de nervi, explicându-le femeilor din casă cât fac în dolari cele 7 miliarde de lei și cât de greu e să-i împartă în toate locurile în care i se cer. Își ceartă nevasta că nu-și ține gura.

Sună la ușă. E un fost coleg de școală. X-ulescu începe să țipe la el. Ce mai vrei și tu acuma... etc. Colegul îl liniștește. Îi spune că știe perfect prin ce trece și că nu-i cere nimic. Vrea doar să-i dea niște sfaturi, fiindcă și el a câștigat în urmă cu câțiva ani, la Bingo, o sumă chiar mai mare. La fel a fost asaltat de toată lumea. Îi expune teoria potrivit căreia într-o societate așa săracă nu poți câștiga prea mult fără a fi nevoit să împarți cu alții. Pe deasupra, el a pierdut o parte din bani fiindcă banca la care i-a depus a dat faliment. O altă parte a investit-o în construirea unei case. Conform proiectului ar fi trebuit să coste 100 de mii de dolari, dar cu timpul suma s-a dublat (prin șmecherii de-ale meșterilor și umflări de prețuri) și nu mai poate continua lucrările. Muncitorii l-au părăsit. X-ulescu îl întreabă dacă pe el n-au vrut să-l păzească

hoții. Nu, lui hoții nu i-au propus nici un fel de înțelegere, pur și simplu i-au furat jeep-ul pe care tocmai și-l cumpărase. Și apoi a fost și impozitul de zece la sută care trebuia dat statului. (X-ulescu aude pentru prima oară de asta, nu se gândise la impozit.) În concluzie, colegul a rămas fără nimic, doar cu o construcție neterminată, cu care nu știe ce să facă.

X-ulescu convoacă din nou consiliul de familie. Le face socotelii și le arată cum stau lucrurile. Nu vor câștiga, de fapt, nimic. (Țipete, variante, contradicții – toate duc la același rezultat.) Se lămuresc: mai bine donează banii unui orfelinat. Vor anunța presa despre această decizie, așa încât asaltorii să-i creadă și să nu le mai pretindă nimic. Își vor relua traiul dinainte. Ce-au avut și ce-au pierdut? Zis și făcut. Dau telefon la ziar.

A doua zi, Giovanni, cu ziarul în mână, se prezintă la ușă, însoțit de doi hândrălai. Cum de-a putut X-ulescu să facă așa o prostie? Îl bat, să-i fie învățare de minte. Apoi sună fosta nevastă și-l face de două parale. Nu e bun de nimic. A știut ea de ce l-a părăsit. Nevasta vărului îi transmite că are un om pe conștiință. X-ulescu nu mai poate duce nici gunoiul afară liniștit, că vecinii îi arată obrazul. Nu le-a făcut cinste.

După un an, X-ulescu citește în ziar, de față cu soția și cu fiica, despre delapidarea fondurilor unei asociații de caritate care finanța orfelinate. Directoarea a fugit cu banii în străinătate. Bani între care și cele șapte miliarde donate de X-ulescu.

Andrei Manolescu

După ce-a omorât-o, a înviat-o și i-a furat ceasul

Este un titlu din „Evenimentul zilei” pe care tânărul Ioachim îl arată publicului, rugându-l să nu rădă, pentru că este povestea lui. Își aprinde o țigară cu marijuana și începe să povestească.

Ioachim avea șapte ani când tatăl său a murit. Câteva cuvinte rostite de unchiul Sânducu la înmormântare s-au înfipt în mintea copilului: „Bă Chimilică, asta a fost și cu tac-tu ăsta – a trăit cât a trăit, până odată tot i-a bătut ceasul”. Zile întregi după aceea, Ioachim încercase să pătrundă înțelesul acestor cuvinte. Ajunsesse să privească tot timpul ceasul cu cuc din casa părintească.

Până într-o zi când, în timp ce privea intens acele ceasului și se gândea la unchiul Sânducu și la vorbele sale, ceasul a stat. În aceeași seară a aflat că unchiul murise. Deopotrivă fascinat și înspăimântat de gândul că el ar putea fi cauza acestei morți, Ioachim a făcut un experiment cu un ceas și un câine: ceasul a stat, câinele a murit.

Este momentul în care băiatul realizează că are putere asupra timpului, că poate aduce moartea altora. Într-o beție înfricoșată își folosește darul ca să se răzbune pe brută clasei. Cuprins de remușcări, își promite că nu va mai folosi niciodată teribila armă. Dar în

liceu ajunge să oprească ceasul pentru directorul care l-a persecutat. Și mai puternic îl zdruncină moartea mamei sale – o moarte întâmplătoare de această dată; încearcă să-și folosească puterea în sens invers, pentru un miracol, dar fără nici un rezultat. Realizând că nu poate aduce decât răul și moartea, crezându-se un demon, Ioachim intră într-o depresie. Fascinat în continuare de ceasuri care se tot opresc sub ochii săi, Ioachim ajunge să-și impute morțile celebre care îi jalonează trecerea la maturitate: Nicu Ceaușescu, Lady Di, Kennedy Jr., împuștinarea drastică a gheparzilor etc. Cere

ajutorul unui psihoterapeut, apoi pe cel al unui preot. În casa preotului o întâlnește pe fiica acestuia, de care se îndrăgostește. Ea este singura care îl crede și care îl poate lecui. Se căsătoresc, iar el devine un om normal: slujbă, un cerc de prieteni, perspectiva paternității. Dar, pe măsură ce sarcina soției sale înaintează, toate gândurile chinuitoare, toate crimele dorite și nedorite, reale și închipuite se

întorc și îl asaltează, până când devine obsedat de ideea pedepsei care îi va lovi soția și nou-născutul. În timp ce ea se află la Maternitate, Ioachim încearcă să-și abată privirile de la ceasuri și gândurile de la moarte. Dar un ceas se oprește. Aleargă la Maternitate. Soția a murit. Înnebunit de furie, oprește ceasul pentru doctori, pentru infirmiere, pentru toți bolnavii și vizitatorii lor. Adoarme lângă trupul

soției sale și, când se trezește, privește fără să-și dea seama ceasul oprit – și ceasul pornește. Soția lui a înviat, dar miracolul nu se poate repeta; copilul e definitiv pierdut, ca și celelalte victime. Încercând să-și neutralizeze pentru totdeauna puterea, Ioachim își distruge cesul, ia ceasul soției sale și îl distruge, apoi, întors către spectatori, îi roagă să-și predea, de bunăvoie și în liniște, ceasurile.

Mizeria de sub unghii

Într-o casă retrasă dintr-un orașel de munte, un scriitor, cândva celebru, de romane polițiste, trage să moară, vegheat de soția lui. Nimeni nu-i tulbură liniștea acestor ultime zile – scriitorul nu mai interesează pe nimeni. Cu atât mai bizară devine apariția unui tânăr (să-i spunem Alex) care îi cunoaște la perfecție (și pare a-i admira sincer) opera. Deși soția îl respinge inițial pe tânăr, scriitorul îl primește în cele din urmă, măgulit și amuzat de ideea unei biografii. Dar scopul mărturisit de tânăr nu este cel real; cu mult timp în urmă, pe când el nu avea decât trei ani, părinții săi au fost uciși, în urma unei încercări de jafr, cum s-a dedus după cercetări: în casă s-au descoperit urme de sânge – sângele amândurora –, dar cadavrele n-au fost găsite. Mai târziu au apărut, în diverse locuri din București, bucăți din cadavrul tatălui lui Alex. S-a presupus că soția i-a împărțit soarta. Alex a fost crescut de părinții mamei sale. Casa în care a avut loc cri-

ma a fost demolată. Târziu, mult mai târziu, întâmplarea a făcut ca Alex (atunci în vârstă de 19 ani) să descopere „Mizeria de sub unghii”, un roman polițist și, citindu-l, să trăiască un *déjà vu*: leagănul prins între cei doi cireși uscați, vechea fotografie înrămată a unei femei severe pe bicicletă (chiar și numele ei din carte, Leonora, era cel pe care și-l amintea), locul exact din curte unde tatăl său îngropase un câine – casa în care își petrecuse primii trei ani din viață se afla în carte. Și nu numai casa, ci și părinții săi (arătând exact așa cum îi știa din amintiri, din fotografii și din poveștile bunicii). Și nu numai părinții, ci și moartea lor. Atâta doar că în carte ea nu murea. Ea și amantul ei îl omorau pe soț (tatăl lui Alex) și înscenau jaful. Tot ei ciopârteau cadavrul și ascundeau diferite bucăți din el chiar în locurile unde fuseseră descoperite în realitate. Și cartea fusese scrisă înainte ca fragmentele să fie descoperite și victima, identificată.

Între Alex și scriitor începe un fel de joc. Care este legătura dintre scriitor și tragedia din familia lui Alex? Oare a putut să viseze toată povestea, cu tot cu cireși, câine îngropat și bicicleta Leonorei? Oare i-a cunoscut pe cei implicați? Și ce rol a jucat în viețile lor? Oare chiar el a comis crima și apoi a descris-o în „Mizeria de sub unghii”? Și ce-i cu femeia aceea care revine obsesiv în toate cărțile sale – ucigașa, femeia fatală, mama lui Alex? Exasperat de eșecul investigației sale pe lângă scriitor, Alex se hotărăște să plece, dar revine pentru soția scriitorului. E fascinat de ea, poate chiar îndrăgostit, în pofida diferenței de vârstă – ea i-ar putea fi mamă. Se instalează în casa lor și jocul devine încă și mai tulburător pentru Alex. Și nu ia sfârșit decât atunci când Alex realizează că femeia de care s-a îndrăgostit – modelul tuturor femeilor fatale din romanele scriitorului – este mama lui. Dar scriitorul moare înainte de a-i putea confirma ipoteza, iar el îi dă afară.

Căderea lui Florea Ion

Pe la orele șapte, într-o seară – dar nu oarecare, ci seara dinaintea alegerilor prezidențiale –, întorcându-se de la slujba pe care tocmai a pierdut-o (paznic de noapte într-un depou), Florea Ion intră în prima căruciumă ivită în drum. La o vodcă se plânge de nedreptatea care i s-a făcut: niște hoți au furat motorină în timpul schimbului (somnia) său, iar șeful l-a concediat fără să clipească. Când Florea Ion îl vede la televizor pe candidatul ultranaționalist Buzguriță (care le-a promis tuturor hoților de motorină suplicii rafinate și cumplite), deznădejdea sa lasă loc exaltării și foamei de revanșă și el începe să-l proslăvească pe salvator în urechile tuturor. Ca urmare, Florea Ion este ușor bătut când se întoarce acasă. Acasă, unde își găsește soția în pat cu vecinul. Perplex, încasează reproșurile soției (impotența, băutura, prea multele nopți trudite la depou pe bani prea puțini) și

palmele vecinului. Dat afară din propria casă, Florea Ion își blestemă soarta și găsește alinare doar gândindu-se la chinurile pe care viitorul președinte, Buzguriță, le va născoci pentru soțiile adultere și vecinii scârbavnici. Pentru Florea Ion, acesta este doar începutul unei nopți de coșmar: în continuare, află de la golanii din cartier că fiul său, Cornel, a fost arestat pentru viol; merge la secția de poliție, unde este sfidat, scuipat și palmuit de Cornel; încearcă să-și cumpere o prostituată, dar, ca un făcut, toate preferă clienții bine îmbrăcați, parfumați și străini; ajunge să împartă culcușul cu un vagabond, care îi oferă o ureche ascultătoare și o felie de salam și apoi îl buzunărește în timpul somnului; este trezit și mușcat de un câine și așa – fără slujbă, fără nevastă, fără copil, fără casă, fără portofel – pornește prin duminica însoțită spre centrul de votare. Pe tot parcursul amar-

nicei sale nopți, Florea Ion s-a răcorit și îmbărbătat amintindu-și și recitând discursurile candidatului Buzguriță despre cum îi va pune la punct pe tinerii fără Dumnezeu, polițiștii obraznici, prostituatele lacome, străinii bogați și aroganți, vagabonii tâlhari și hienele de câini. În sfârșit, acum poate vota. La centrul de votare îl întâlnește pe candidatul-justițiar. Încă mahmur, cu fața buhăită, mușcat de câine, cu hainele ferfeniță și cu un început de gripă, Florea Ion i se înfățișează eroului național, începe să-i mulțumească pentru ceea ce va face și nu-și poate stăpâni, pe lângă emoție, cel mai umed și mai consistent strănut pe care l-a slobozit vreedată. Roșu de furie, Buzguriță îi dă lovitura finală: îi spune că în țara pe care o va ctitori nu va fi loc pentru oameni de nimic ca Florea Ion. Distrus, acesta îl strânge de gât.

Andrei Gorzo și Matei Florian